כי קמיבעיא ליה לאחר ג׳. אע״פ שהש״ס קבעו בדברי רב פפא בשבת פרק ר״ע (דף שו:) אין מדברי רב פפא כדמשמע הכא וכי האי גוונא דאמרינן פ׳ המקבל (ב״מ דף קיט:) דכתיב מרב ששת קבלן עובר בכל תלין לא לא לאמן קונה בשבת כלי והעלה היא לא איט קונה ושכלולה היא אמר להו עובר ובהגולל קמא (כ״ק דף צט:) מוקי לה ההיא בעיא בשלא דאגרת דלא שייך לאמן קונה בשבת כלי *אע״פ יש להכל מדברי רב פפא והכא סבר המקשה דרב פפא בעי בין תוך ג׳ בין לאחר ג׳ מי אמרינן דכיון דאכלי שקצים ורמשים אף בתוך ג׳ מסריח וטהור לא דלמא כיון דלא דייני במצות אף לאחר ג׳ ממא: **אם** איט ענין לזכר תמהו ענין לנקבה. ואע״פ ואוקי ליה בדם מנפחו לא יולא מפיו לא מנאחיו ושאר מקרין שבו אליט מעין דמטהר לקמן בפרק דם הנדה (דף נה:) בזב וי״ל דלא בעי לאוקמיה בהו משום דלא אסכחן בהו מומאה בשום מקום אבל דם עוסר דמי לדם נדה אפילו למ״ד ב׳ מעיעות הן: **ובית** הלל נפקא להו מזאת תורת הזב. הוה מלי למימר מאים אים אלא דבעי לאוקמי בית הלל אפי׳ כמ״ד דברה תורה כלשון בני אדם:

מקום זיבה מעין הוא לא לא. וא״ת דבפ׳ דם הנדה (לקמן דף טו:) משמע דזוב לאו מעין הוא דאמר ונילף מזובו שאינו מתעגל וי״ל דהתם קאמר ונילף מזובו לא לאו מעין הוא א״כ אף על גב דאינו מתעגל כדקאמר ההם מ״מ בעי ליה הכא לא כמעין הוא ורבינו ליה במעורע מקרא דלזכר כמו שאר מעיעות כיון דבזב אים ליה לזוב טומאה תמורה כמו ברוקן ומימי רגליו: **אילימא** בזב גרידא לאחרים גורם טומאה. תימה וכי לא ידע רבא *סיפא דברייתא דקתני בה בהדיא לקמן בפרק דם הנדה (דף נה:) שעיר המשתלח יוכיח: לאחרים מיבעי ליה לזכר כל שהוא זכר (האי) בין גדול בין קטן ובית הלל נפקא להו מזאת תורת *הזב בין גדול בין קטן אמר רב יוסף כי פשיט רבי שמעון בן לקיש בזב בעי הכי ראייה ראשונה של זב קטן מהו שתטמא במגע °זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע אמר רחמנא כל ששכבת זרע שלו מטמא ראייה ראשונה שלו מטמאה והאי כיון דשכבת זרע שלו לא מטמאה ראייה ראשונה נמי לא תטמא או דילמא כיון דאילו איהו חזי תרתי מצטרפא מטמיא אמר רבא ת״ש זאת תורת הזב ׳בין גדול בין קטן מה גדול ראייה ראשונה שלו מטמא אף קטן ראייה ראשונה נמי מטמא בעי רב יוסף *ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא מקום זיבה מעין הוא ומטמא או דילמא לאו מעין הוא אמר רבא ת״ש *°זובו טמא הוא לימד על הזוב שהוא טמא במאי אילימא בזב גרידא לאחרים

תולה ממנו שכבת זרע מיתקש רחייה רחשוה נקרי אבל דקטן מאי מי אמרינן כיון דנקרי מיתקש לא משכחת לה אלא בגדול דאיתיה נקרי אבל קטן דליתיה נקרי ליתיה נרחייה רחשוה. או דילמא כיון דאילו חד קטן רחייה אחריתי מצטרפא לקמייתא טומאת שבעה כדין זב בעל שתי רחיות: מטמא. נמי כשל גדול טומאת ערב נקרי׳: ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא. של אים טהור לא תבעי לך דודאי לא מטמא במשא דאיתקש לנקרי ונקרי לא מטמא במשא כדתנן בפ״ק דמסכת כלים [מ״מ] ושניה נמי לא תבעי לך דאפילו באדם טהור מטמיא במשא כדאמר לקמן בפרק דם הנדה (דף טה.) זוב מטמא במשא ויליף לה מזובו טמא הוא [ויקרא טו] והוה ברחייה שניה כמיב דמנה הכתוב אמים וזב בעל שתי רחיות זב גמור הוא לטומאה אלא שאין טעון קרבן כי מיבעי לן לאשוה דבאדם דעלמא לא מטמיא אלא במגע הכא במעורע מאי מקום זיבה מעיין הוא ואיתרבי מלזכר [שם] לרבות מצורע למעייטתיו ומעייטת מטמאו במשא כדאמר בפרק דם הנדה (לקמן טה.) וכי יולק הזב בטהור [ויקרא טו] כמה שניר טהור: או לאו מעיין הוא. והוא כשאר רחייה רחשוה שלכל אדם דבמגע מטמיא: זובו טמא. הייט רחייה שניה שהרי מנה הכתוב שמים זב מבשרו זובו טמא: לימד על הזוב שהוא טמא. ואמר בדם הנדה (שם דף טה.) דהאי קרא לרבות למגע לא מיעטיתך אלא גרע משכבת זרע אלא למשא: אילימא בזב גרידא. דלאו מעורע למה לי קרא לעיפה עלמה פשיטא: לאחרים

1 בפ״ל: נקרי.

ואפי׳ במעי עובדת כוכבים. אאפ״ס מפלגתו על הנגע מטמאתו: חוץ ממימי רגליה שבה. דלא פחיתי נמימי רגליה טומאים כדאמרינן לעיל [ע״א] גזרו עליהם שיהו מחיים אבל קריו טהור כדאמרינן [שם] עובדו ביה רבנן היכרא: כי מיבעיא ליה לאחר ג׳. דלגבי ישראלית טהורה כדאמר תורה אור במסכת שבת בפרק ר״ע [פו.]: דדייגי ירלאים ומרדים במלות ומתוך לאגבתן מתממיין: חביל. אם: שאר מעיעותיה. כגון רוקה ומימי רגליה לאמו מזב דכתיב ביה (ויקרא טו) וכי ירוק הזב ומימיה נפקי אאר מעייטת: מזכר נפקא. כיון דאתרבי מלזרע לאמיעטתיו אתרבי מלזרע לכל מעיעוטיה דאיכא דכוותיהו מזכר: אלא לדמה. דליתיה מזכר: ואסור בתשמיש המטה. כשבעת ימי ספירו דכתיב [שם יח] ואשה מתוך לאהלו ואין אהלו אלא אשתו [מו״ק ו:] שנאמר (דברים ה) שובו לכם לאהליכם: תאמר בנקבה. מלזרעת דליתא בכל הני. בכריתות בפרק ד׳ מתוסרי כפרה (דף ח:) אים פורע ופורם ואין אשה פורעת ופורמת וגבי תשמיש נמי מתוך לאהלו כתיב ולא מתוך לאהלה הילכך לא אתיא מזכר ואילטריך לנקבה לגופה ולעולם לשאר מעיעות. ומהיכא דנפקי שאר מעיעות ליכא למימר דילפינן לדם דשאר מעיעות ילפינן* מרוקן מה רוק שמתעגל ויולא הוא מתאסף מחלה יחד ואחר כך יולא ודם לאו מתעגל ויולא הוא: ואם אינו ענין לשאר מעיעותיה. דנפקי מלנקבה: שכן מטמאה באונס. לגבי זיבה: ופרכי מילי דזב. בתמיה: ה״ג ואי בעית אימא אמרי לך ב״ש האי לזכר מיבעי ליה כל שהוא זכר כו׳. ול״ג נקבה כל שהיא נקבה כו׳ דא״כ מעיעות למלזרע מנא להו אלא לנקבה לרבות מלזרעת למעיעותיה וליף זכר מנקבה למעיעות והאי לזכר דמייתר להו לב״ה דרשי ליה ב״ש לזב קטן שמטמא בזיבה בן יומו ולא נפקא להו מאים אים* דסבירא להו* דבהא תורה כלשון בני אדם ומיעוקא קטנה נפקא להו מאשה ואשה* כדילפינן בריש פירקא* ואיתיתר להו לנקבה דהכא לרבות מלזרעת למעיעותיה וב״ה נמי לא דרשי אים אים מיהו נפקא להו מזאת תורת הזב בין גדול בין קטן מטמא בזיבה: כי פשיט. כי דרש: מהו שתטמא. שמיה לא מיבעיא לן דהא מרבינן לה מלזכר כל שהוא זכר והתם תרתי רלאים כתיבי והזב אם זובו ולאשון של זב גדול נפקא לן מהאי קרא זאת תורת הזב דהייטו תדא רלאיה דתדא זיבה כתיב בקרא (ויקרא טו) ואשר תשמיש הרא״ש כי קא מיבעיא לי׳ לאחר ג׳. אע״פ שהתלמוד קבעו בדברי רב פפא בפרק ר׳ עקיבא אינו מדברי רב פפא אלא שהתלמוד פי׳ שם הפרי׳ כפי הפסקנא דהבא וכי האי גוונא אשכחן בפ׳ המקבל נבי קבלנות עובר בשום כל תלין אי לא: אם אינו ענין לזכר כו׳. ותימה ולוקמת בזכר לאמא דם היוצא בשביו ובשבי האמה ושאר משקין שבו שאינו מעין

[ויקרא טו]

[ויקרא טו]

[ויקרא טו]